

Υπουργείο Βακουφίων
Ανώτατο Συμβούλιο Ισλαμικών Υποθέσεων

Ορισμοί που Πρέπει να Διορθώνονται

Δρ. Αμπντουλλάχ Αλ-Νατζάρ
Μέλος του Συμβουλίου Ισλαμικών Ερευνών
& **Δρ. Μουχάμμαντ Άμπου Αάσι**
Ο Κοσμήτωρ της Σχολής Ανώτατων Σπουδών

Επιμέλεια και Πρόλογος
Δρ. Μουχάμμαντ Μ. Τζούμαα
Υπουργός των Βακουφίων

Μετάφραση/

Δρ. Σάκερ Μούσσο

2010 μ.Χ.- 1436 μ.Η.

Υπουργείο Βακουφίων
Ανώτατο Συμβούλιο Ισλαμικών Υποθέσεων

Ορισμοί που Πρέπει να Διορθώνονται

Δρ. Αμπντουλλάχ Αλ-Νατζάρ
Μέλος του Συμβουλίου Ισλαμικών Ερευνών
& **Δρ. Μουχάμμαντ Άμπου Αάσι**
Ο Κοσμήτωρ της Σχολής Ανώτατων Σπουδών

Επιμέλεια και Πρόλογος
Δρ. Μουχάμμαντ Μ. Τζούμαα
Υπουργός των Βακουφίων

Μετάφραση/

Δρ. Σάκερ Μούσσο

2010 μ.Χ.- 1436 μ.Η.

«επιθυμώ να κάνω μόνο αναμορφώσεις (μεταρρυθμίσεις) στο σημείο που δύναμαι. Οποία δύπστη επιτυχία θα είναι από τον Αλλάχ. Πάνω σε Εκείνον βασιζομαι και σ' Εκείνον θα επιστρέψω», (Ιερό Κοράνι, Χούντ, ^^).

Εν ονόματι του Αλλάχ του Παντελεήμονος και του Πολυεόσπλαχνου

Πρόλογος

Η Δόξα ανήκει στον Αλλάχ και την ειρήνη και την ευλογία να έχει ο τελευταίος του Προφήτης, ο Μουχάμμαντ Ιμπν Αμπντουλλάχ και την ευλογία να έχουν οι συγγενείς και οι σύντροφοί του επίσης όποιος ακολουθεί πιστά τον καθοδηγητικό του δρόμο μέχρι την ημέρα της κρίσεως.

Σύμφωνα με τις συστάσεις του εικοστού τέταρτου Διεθνούς Συνεδρίου που διοργανώθηκε από τον Ανώτατο Συμβούλιο Ισλαμικών Υποθέσεων που υπάγεται στο Υπουργείο Βακουφίων και που έχει ως τίτλο, «Το Μεγαλείο του Ισλάμ και τα λάθη μερικών ανθρώπων που πιστεύουν στην θρησκεία αυτή: η μέθοδος της Διόρθωσης», μας χαροποιεί το γεγονός να προσφέρουμε στον αξιοσέβαστο αναγνώστη αυτό το έργο που σύγγραψαν οι αγαπητοί συνάδελφοι ο Δρ. Αμπντουλλάχ Μ. Αλ-Νατζάρ, μέλος του Συμβουλίου Ισλαμικών Ερευνών και ο Μουχάμμαντ Σ. Άμπου Γάλι, Κοσμήτωρ της Σχολής των Μεταπτυχιακών Σπουδών -

Πανεπιστήμιο Αλ-Αζχαρ. Προσπαθούμε να ερμηνεύσουμε αυτές τις συστάσεις με σκοπό να διορθώσουμε κάποιες λανθασμένες σκέψεις που ενδέχεται να οδηγήσουν προς στον εξετρετισμό ή να κρίνει κανείς ότι έχει δικαίωμα να θέσει κανείς εκτός θρησκείας. Ελπίζουμε αυτό βιβλίο να είναι η αρχή μιας σειράς που θα επικεντρωθεί στην διόρθωση των ορισμών και να βοηθήσει στην απόκλιση της παρανόησης των ορισμών, επίσης στην διάδοση της επείκειας του Ισλάμ και να παρουσιάζει τον μεγάλο του Πολιτισμό πουπροετοιμάζει το έδαφος για έναν πολιτισμένο διάλογο και την ειρηνευτική συμβίωση μεταξύ όλων των ανθρώπων. Επίσης να βοηθήσει στην διάδοση των ηθικών και ανθρώπων αξιών που να συμβάλει στην ευημερία και ευτυχία της ανθρωπότητας.

Υπουργός των Βακουφίων

Δρ. Μουχάμαντ Μ. Τζούμαα

Οι συστάσεις του Εικοστού Τέταρτου Διεθνούς Συνεδρίου που διοργανώνεται από το Ανώτατο Συμβούλιο Ισλαμικών Υποθέσεων

Παρουσία και ανάλυση

Υπό την αιγίδα του του κυρίου Προέδρου/ Αμπντουλφαττάχ Αλ-Σίσι, Πρόεδρος της Δημοκρατίας και με επικεφαλής τον Δρ. Μουχάμμαντ Μ. Τζούμα, συγκεντρώθηκαν μερικοί εκλεκτοί επιστήμονες της *Ούμμα* και διανοούμενοι από διαφορετικά ιδεολογικά ρεύματα στο εικοστό τέταρτο διεθνές συνέδριο του Ανώτατου Συμβουλίου Ισλαμικών Υποθέσεων. Έχουν θέσει σε συζήτηση την κατάσταση που περνάει ο κόσμος τον τελευταίο καιρό από διάφορες κρίσεις, πολιτικές, ιδεολογικές και ασφάλεια που έχουν ως αποτέλεσμα λανθασμένες πράξεις και λυπηρά φαινόμενα όπως η τρομοκρατία, η βία, ο αθεϊσμός ή και να θέτει κάποιος τον άλλον εκτός θρησκείας κ.λπ. Αυτό καθαυτό το γεγονός απειλεί την παγκόσμια ασφάλεια και βλέπει τη σταθερότητα πολλών κοινωνιών, μέχρι που ο κόσμος τώρα απειλείται να εισέλθει σ' έναν κύκλο καταστροφικού χάους και

βία που δεν θα αφήσει τίποτα όρθιο.οι σύνεδροι επιβεβαίωσαν ότι αυτό που περιπέλει περισσότερο το ζήτημα είναι ότι, τη στιγμή που η ισλαμική μας Ούμμα βιώνει μια θρλιβερή πραγματικότητα, όπου παρατηρούμε αυτή την φανερή αλλοίωση των ορισμών και την ανατροπή της αλήθεια, βλέπουμε ότι μερικές ομάδες που ισχυρίζονται ότι ανήκουν στο Ισλάμ, προσπαθούν ανελλιπώς να διευρύνει το χάσμα και την διχόνοια, επίσης προσπαθούν να αλλοιώσουν το βασικό και πραγματικό νόημα των θρησκευτικών κειμένων για να ταυτιστούν με την ιδεολογία και τη σκέψη τους, και την παρουσιάζουν στους ανθρώπους σαν να είναι αλήθειες και σωστή θρησκευτική πίστη.

Με βάση της μεγάλης πατριωτικής και θρησκευτικής ευθύνης, που έχουν οι επιστήμονες και οι διανοούμενοι, και με βάση της ακλόνητης πίστης που έχουν για την αναγκαία αντιμετώπιση των παρεκκλίνουσων ιδεολογιών και των λανθασμένων ορισμών που αφορούν πολλά ζητήματα όπως το τζιχάντ, αλ-τακφээр, το κυβερνητικό σύστημα, πατριωτισμός κ.λπ. Γίνεται προσπάθεια να αποκαλυφτούν οι σκοποί εκείνων που εκματαλλεύονται τη θρησκεία για υλικές και εξουσιακές σκοπιμότητες για να

πραγματοποιήσουν κάποιους κακούς σκοπούς. Το συνέδριο ανακοινώνει αυτές τις συστάσεις,

- 1- Το συνέδριο επιβεβαιώνει ότι το Ισλάμ είναι μια θρησκεία που εξασφαλίζει την ελεύθερη πίσση, «δεν υπάρχει εξαναγκασμός στην θρησκεία», επίσης υιοθετεί μια ίσια στάση ανάμεσα στους ανθρώπους, στον πατριωτισμό, τα δικαιώματα και τις υποχρεώσεις παρά τις δογματικές τους διαφορές χωρίς καμία διάκριση. Βασίζεται στην δικαιοσύνη και το έλεος και την διαφύλαξη των αξιών και την υπεράσπισή τους. Πρέπει να γίνεται αποδεκτή η διαφορετικότητα να κα θεωρηθεί ως μιστήριο του πλανήτη. Απαγορεύεται οιαδήποτε επίθεση στις ψυχές, την τιμή και τις περιουσίες, εκτός αν γίνεται για την υπεράσπιση του κράτους, και αυτό πρέπει να γίνει σύμφωνα με αυτό που ορίζει ο πρόεδρος και οι επίσημες φορές που σχετίζονται μ' αυτό. Η κήρυξη του πολέμου για την υπεράσπιση των κρατών, αυτό είναι αποκλειστικό δικαίωμα του πρόεδρου

και του συντάγματος και όχι των απλών ανθρώπων.

το Ισλάμ σέβεται το νού, το εργαλείο της ορθής σκέψης, και ικανοποιεί τα αισθήματα, και συνδέει την παρούσα ζωή με την άλλη. Σημειωτέον είναι το γεγονός ότι, στιδήποτε συμπεριφορά δεν συμβαδίζει με όλα ταύτα θα είναι ξένο για τον ορθολογισμό του Ισλάμ.

- Υ- Το Ισλάμ δεν έχει καμία σχέση με εκείνες τις παρεκκλίνουσες πράξεις που γίνονται από μερικούς ανθρώπους οι οποίοι ισχυρίζονται ότι είναι μουσουλμάνοι, όπως να θέτει κανείς έναν άνθρωπο εκτός θρησκείας, επίσης οι εγγληματικές πράξεις που γίνονται στο όνομα της ισλαμικής θρησκείας, όπως ο φόνος, η καταστροφή, η προσβολή που γίνεται για τα πτώματα των νεκρών. Αυτό σημαίνει ότι ισχυρίζονται ότι έχουν την ίδια γνώση με τον Αλλάχ, ο οποίος Γνωρίζει τα πάντα, επίσης προσπαθούν να αντικαταστήσουν τον επικεφαλής του κράτους.
- Υ- Δεν είναι σωστό να κατηγορείται το Ισλάμ λόγω των λανθασμένων συμπεριφορών μερικών οπαδών του, ενώ

το Ισλάμ δεν έχει καμία σχέση με αυτό που κάνουν.

- ξ- Όλοι οι οπαδοί των άλλων θρησκειών πρέπει να αντιμετωπίζει ο καθένας την θρησκεία του άλλου με αντικειμενικότητα και χωρίς να φορτώσουν την μια ή την άλλη θρησκεία τα λάθη των οπαδών της.
- ο- Η προσπάθεια πολιτικοποίησης του Ισλάμ από μερικούς οπαδούς του για υλικές ή κυριαρχικές σκοπιμότητες είναι κάτι που βλάπτει σοβαρά την θρησκεία.
- ϛ- Οι σύνεδροι επιστήμονες, διανοούμενοι, ερευνητές και συγγραφείς, αρνούνται ομόφωνα να εκδιώχνονται οι άνθρωποι από τις πατρίδες τους, ή να καταστρέφονται τα σπίτια του, ή να αιχμαλωτίζονται οι γυναίκες ή να επιτρέπεται η λεημασία των περιουσιών τους, λόγω το ότι πιστεύουν σ' άλλη θρησκεία, εν ονόματι του ισλαμικού κράτους ή οτιδήποτε άλλη ονομασία, ενώ το Ισλάμ δεν έχει καμία σχέση με αυτό.
- υ- Συμφώνησαν οι σύνεδροι ότι απαγορεύεται να προσβάλλεται καμία θρησκεία, διότι αυτό διεγείρει τα

αισθημάτων των οπαδών τους και αυτό θα προκαλέσει αστάθεια και ταραχή στην κοινωνική και ανθρωπιστική ειρήνη και αυτό οδηγεί στην σύγκρουση μεταξύ των πολιτισμών.

Λ- Οι σύλλογοι συμφώνησαν ομόφωνα για διόρθωση των εννοιών των ακολούθων ορισμών,

A) η τρομοκρατία, είναι το οργανωμένο έγκλημα που την κάνουν μερικοί άνθρωποι που παραβιάζουν τον νόμο του κράτους και την κοινωνίας με αποτέλεσμα να χύνεται αθώο αίμα, και να καταστρέφονται οικισμοί και ατομικές και κοινές περιουσίες.

B) η Χιλάφα, είναι μια περιγραφή για ένα είδος εναλλασσόμενου πολιτικού συστήματος, που μπορεί να αντικαθίσταται από οποιοδήποτε άλλο πολιτικό σύστημα εφ' όσον μπορεί να πραγματοποιεί τα συμφέροντα των ανθρώπων και σύμφωνα πάντα με τον νόμο και τις διεθνείς συνθήκες.

Κάθε κυβερνητικό σύστημα φροντίζει τα συμφέροντα των ανθρώπων και της χώρας με βάση τη δικαιοσύνη, είναι

ορθολογιστικό πολιτικό σύστημα. Με τον τρόπο αυτό κανένας άνθρωπος και καμία ομάδα δεν έχουν το δικαίωμα να επιβάλλουν κανένα χαλίφη με σκοπό να ιδρύουν ένα χαλιφάτο εκτός πλαισίου σύγχρονου δημοκρατικού συστήματος.

Γ) η Τζέζια, είναι ένας ορισμός για το χρηματικό ποσό που πληρώνεται υποχρεωτικά και που δεν ισχύει για την εποχή μας, διότι όλοι οι πολίτες είναι ίσοι μπροστά στον νόμο και έχουν ίσα δικαιώματα και υποχρεώσεις. Τώρα ισχύουν άλλοι νόμοι και άλλα χρηματικά συστήματα. Ό,τι αναφέρεται γι' αυτήν στο Ιερό Κοράνι εννοεί τους εχθρούς πολεμιστές που αρνούνται τον πατριωτισμό, και όχι τους πολίτες που ζουν ειρηνευτικά και συμβάλλουν στο χτίσιμο της πατρίδας και στην υπεράσπισή της.

Δ) Ντάρ αλ-Χάρμπ, Εχθρική Επικράτεια, είναι νομοθετικός ορισμός και στη υποχή μας δεν υφίσταται πλέον η παλαιά του έννοια λόγω των διεθνών συνθηκών. Η αλλαγή στην έννοια του όμως δεν ακερώνει το δικαίωμα των ενθών να

πάρω πίσω τα εδάφη τους, ιδιαίτερα οι Παλαιστίνιοι. Γι' αυτό δεν επιτρέπεται να μεταναστεύει κανείς από την χώρα του ισχυριζόμενος ότι θα πρέπει να μεταφέρεται στην ισλαμική επικράτεια.

Η) ο Πατριωτισμός, αυτό σημαίνει ότι όλοι οι πολίτες είναι ίσοι μπροστά στον νόμο και έχουν ίσα δικαιώματα και υποχρεώσεις εντός χώρας τους.

Ζ) Το Τζιχάντ, είναι η υπεράσπιση της χώρας από οποιαδήποτε επίθεση χωρίς υπερβολές. Δεν επιτρέπεται κανένα είδος επίθεσης, διότι αυτό το δικαίωμα το έχουν αποκλειστικά ο πρόεδρος της δημοκρατίας και οι ειδικευμένες αρχές και αυτό πρέπει να γίνει στο πλαίσιο του συντάγματος.

ΣΤ) Τα επιστημονικά και θρησκευτικά ιδρύματα πρέπει να βάλουν κάποιους κανόνες για το *τακφээр* (να τίθεται ένας άνθρωπος εκτός θρησκείας) για να είναι στα χέρια της δικαιοσύνης. Και αυτό θα βοηθήσει στη δημιουργία μιας πολιτισμικής και κοινωνικής αϋπνηση που διακρίνει το τι μπορεί να θέσει ή όχι τον άνθρωπο εκτός θρησκείας.

Η κρίση για τους ανθρώπους, τις οργανώσεις και τις ομάδες δεν είναι δικαίωμα ατόμου, ούτε οργανώσεων αλλά και ούτε ομάδων, όμως γίνεται ανάλογα με την νομική απόφαση που θα βασιστεί σ' επιχειρήματα που προσδιορίζουν οι θρησκευτικές οργανώσεις. Και αυτό θα διαφυλάξει τους ανθρώπους από τον εκτροχιασμό στο χάος της αλληλοκατηγορία για απιστία.

Πρέπει να τονίσουμε ο φόνος των ανθρώπων και η λεηλασία των περιουσιών τους και η βασάνισή τους από τα άτομα, από τις ομάδες ή από τις οργανώσεις, αυτό θεωρείται παραβίαση της ισλαμικής θρησκείας.

Θ) Το κυβερνητικό σύστημα *αλ-Χακιμίγια*, σημαίνει να τηρείται η *σαρί'α* του Αλλάχ, αυτό δεν απαγορεύει το γεγονός ότι οι άνθρωποι μπορούν να χρησιμοποιήσουν άλλους νόμους που δημιουργούν οι ίδιοι στο πλαίσιο της γενικής νομοθετικής διαδικασίας, που ταυτίζεται με τον χώρο και τον χρόνο. Η χρήση του πολιτικού νόμου δεν συγκρούεται με την *σαρί'α*, εφ' όσον πραγματοποιεί τα συμφέροντα των

ανθρώπων, των κοινωνιών και των χωρών σύμφωνα με τους γενικούς σκοπούς της νομοθέτησης.

9)ο ισλαμικός θρησκευτικός λόγος πρέπει να ανανεωθεί και να συνδυάζει την λογική με το επιχείρημα, το συμφέρον του ατόμου με εκείνο της κοινωνίας και της χώρας, να αντιμετωπίζει τον άντρα με τον ίδιο τρόπο που αντιμετωπίζει την γυναίκα σ' όσον αφορά τα δικαιώματα και τις υποχρεώσεις και να έχει τη δυνατότητα αντίστασης του εξτρεμισμού, του ανεξέλεγκτου φιλελευθερισμού και του αθεϊσμού.

10)Οι σύνφροι συσταινουν να δημιουργηθεί ένα παρατηρητήριο με όλες τις γλώσσες, για να παρατηρεί και να καταγράφει τις λανθασμένες πράξεις των ολίγων μουσουλμάνων και να απαντήσουν στις πράξεις αυτές με τα κατάλληλα επιχειρήματα και αυτό θα διασυνδέσει τις διάφορες ισλαμικές οργανώσεις ανά του κόσμου.

11) Πρέπει να επανεξετάζεται το υλικό που χρησιμοποιεί στα θρησκευτικά πολιτισμικά βιβλία που διδάσκονται

στον αραβομουσουλμανικό μας κόσμο. Πρέπει να αφαιρούνται τα θέματα που έχουν γραφτεί γι' άλλα ιστορικά γεγονότα, αυτό σημαίνει ότι πρέπει να εξεταστεί το υλικό αυτό στο πλαίσιο των καιρικών συνθηκών που ζούμε, με σκοπό να διαδωθεί η ειρήνη και να επικρατήσει η ανεκτικότητα. Αυτό αναμφίβολα θα βοηθήσει τον νού να συλλογιστεί και να ταυτίζει τους νόμους της σαρί'α στην εποχή που ζούμε χωρίς να συγκρούνται με την πραγματικότητα.

12) Απαιτούν οι σύνεδροι να τιθεί σε πραγματοποίηση αυτό που ζήτησε ο πρόεδρος αλ-Σίσι, δηλαδή να δημιουργηθεί μια αραβική στρατιωτική δύναμη για την αντιμετώπιση της τρομοκρατίας.

13) Απαιτούν οι σύνεδροι να γίνουν κάποια αραβο-μουσουλμανικά βήματα για δημιουργία πολιτικών, πολιτισμικών και οικονομικών μέτωπων, υπό την αιγίδα του Αραβικού Συνδέσμου και του Οργανισμού της Ισλαμικής Συνεργασίας, και αυτό θα τους δώσει μεγάλη δύναμη στην διεθνή κοινότητα και στα διεθνή

οικονομικά μέτωπα, επίσης θα βοηθήσει στην αντιμετώπιση της πολιτισμικής διαμάχης που γίνεται με σκοπό την αλλοίωση της νοοτροπίας της αραβο-μουσουλμανικής νεολαίας.

14) Η πλήρως συνεννόηση μεταξύ των υπουργείων, αγωγής και παιδείας, της ανώτατης εκπαίδευσης, του πολιτισμού, της νεολαίας επίσης πρέπει τα μέσα μαζικής ενημέρωσης να αναλάβουν τον ρόλο τους.

15) πρέπει να δίνεται μεγάλη έμφαση στην χρήση των μέσων μαζικής επικοινωνίας και κυρίως στους θρησκευτικούς, διανοητικούς και πολιτισμικούς οργανισμούς.

16) Σύμφωνησαν οι σύνεδροι να δημιουργηθεί μια επιτροπή που να παρακολουθήσει την εφαρμογή των συστάσεων του συνεδρίου και να στείλουν μια αναφορά τετραμηνία σ' όλους τους συμμετέχοντες στο συνέδριο και στα μέσα μαζικής ενημέρωσης.

Εισαγωγή

Πρίν αρχίσουμε να ερμηνεύσουμε το όγδοο άρθρο που τονίζει ότι πρέπει να διορθώνονται να να επανορίζονται κάποιοι ορισμοί που έχουν λανθασμένες έννοιες, πρέπει να σταθούμε στο πρώτο άρθρο, γιατί έχει μεγάλη σημασία για την απασκατάσταση της εικόνας του Ισλάμ. Το συνέδριο ανακοίνωσε στο πρώτο άρθρο ότι,

Το Ισλάμ είναι μια θρησκεία που εξασφαλίζει την ελευθερία της πίστης και αντιμετωπίζει όλους τους ανθρώπου με ίσιο τρόπο ανάλογα με τον πατριωτισμό και τα δικαιώματα που έχει ο καθένας, χωρίς καμία διάκριση. Η βάση του Ισλάμ σ' αυτό είναι η δικαιοσύνη, το έλεος, την διαφύλαξη της ηθικής αρετής, η αποδοχή της διαφορετικότητας και η αντιμετώπισή του ως ένα μυστήριο του πλανήτη επίσης το Ισλάμ απαγορεύει οιαδήποτε επίθεση στις ψυχές και στις περιουσίες, εκτός αν υπάρχει επίθεση κατά το κράτος, και αυτό το προσδιορίζει ο πρόεδρος και οι αρχές που ασχολούνται με αυτά τα θέματα. Η κήρυξη του πολέμου για την υπεράσπιση της χώρας καθίσταται καθαρά δικαίωμα της χώρας, όπως προβλέπεται

από το σύνταγμα της και του προέδρου της και όχι από τους απλούς ανθρώπους.

Σημειωτέον είναι το εξής,

Το Ισλάμ ήρθε ως έλεος για όλα τα δημιουργήματα και για να απελευθερώσει τους ανθρώπους από την τυραννία και την ταλαιπωρία, γι' αυτό η νομοθεσία του περιέχει μερικά μεγαλειώδη φαινόμενα που επιβεβαιώνουν την ήπια και το έλεος που έχουν οι μουσουλμάνοι απέναντι στους αλλόθρησκους.

Το Ιερό Κοράνι υπογραμμίζει ότι η βούληση του Αλλάχ ήθελε τους ανθρώπους να είναι διαφορετικοί στην φυλετική τους καταγωγή και στο χρώμα τους επίσης στην θρησκευτική τους πίστη. Η διαφορά αυτή θα παραμένει όσο υπάρχει ζωή πάνω στη γη, λέει ο Αλλάχ στο Κοράνι, «αν ο Κύριός σου ήθελε, θα έκανε τους ανθρώπους μια ενωμένη Ούμμα, όμως ήθελε να είναι διαφορετικοί, εκτός αυτό αυτούς που τους περιλαμβάνει ο Αλλάχ με το έλεος του, και έτσι τους δημιούργησε. Ο απόφαση του Κυρίου σου ισχύει ότι θα γεμίσει την κόλαση από τους ανθρώπους και τα πνεύματα», (Χούντ, 118-119).

Δεν μπορεί όμως αυτή η διαφορετικότητα να είναι η αιτία που θα κάνει τον μουσουλμάνο να

απομακρυνθεί από τις άλλες κοινωνίες, γι' αυτό άλλωστε το Ισλάμ ήρθε για να τακτοποιήσει και ρυθμίσει τη σχέση των μουσουλμάνων με τους αλλόθρησκους. Άξιον αναφοράς είναι ότι οι νόμοι τους Ισλάμ που συσχετίζονται με την σχέση τους με τους αλλόθρησκους, υπογραμμίζουν τον σεβασμό που τρέφει το Ισλάμ για τους άλλους.

Στο σημείο αυτό κρίνουμε σκόπιμο να αναφέρουμε μερικές από τις αποφάσεις:

Εξασφαλίζει την ελευθερία της πίστης, δηλαδή δεν επιτρέπεται κανένα είδος καταναγκασμού για να ασπαστεί κανείς το Ισλάμ. Πρέπει να ασπάζεται κανείς το Ισλάμ με την δική του βούληση, διότι ο κάθε άνθρωπος έχει πλήρη δικαίωμα να πιστεύει σ' όποια θρησκεία θέλει και δεν επιτρέπεται σε κανέναν να τον αναγκάσει για την την εγκαταλείψει. Το Ιερό Κοράνι δείχνει αυτό, «δεν επιτρέπεται ο αναγκασμός στην θρησκεία διότι το η καθοδήγηση ξεχωρίζει από την πλάνη», (Η Αγγελάδα, ٢٥٦).

Απαγορεύτηκε οσ τον Προφήτη, την ειρήνη και την ευλογία του Αλλάχ να έχει, να αναγκάσει τους ανθρώπους να ασπαστούν την ισλαμική θρησκεία, λέει ο Αλλάχ στο Κοράνι, «αν ο Κύριός σου το

ήθελε θα πίστευαν όλοι όσοι υπάρχουν πάνω στη γη. Μήπως εσύ θέλει να αναγκάσεις τους ανθρώπους για να πιστεύουν, (Ιουνίς, 99).

Το Ισλάμ επιβάλλει στους οπαδούς του να είναι δίκαιοι με τους αλλόθρησκους όταν πρόκειται να έχουν συνεργασία μαζί τους. Δεν επιτρέπει επίσης την αδικία και την επίθεση λόγω της διαφοράς στην θρησκεία, αντιθέτως θεωρεί την δικαιοσύνη με τους αλλόθρησκους ως ένα επιχείρημα της εγκράτειας που την ανταμείβει ο Αλλάχ καταλλήλως, «ω! Εσείς που πιστεύετε! Να τηρείται τακτική λατρεία στον Αλλάχ και να είστε δίκαιοι μάρτυρες. Και να μην σας κάνει το μίσος που μπορεί να έχετε για κάποιον μην είστε δίκαιοι, να είστε δίκαιοι διότι αυτό είναι πολύ κοντά στην επικράτεια.

Η δικαιοσύνη πρέπει να υπάρχει ανάμεσα σ' όλους ανεξαρτήτως φυλετικής καταγωγής και θρησκείας .

Ο Αλλάχ διέταξε τον προφήτη του να είναι δίκαιος, αν του έρχονται οι οπαδοί της βίβλου ζητώντας την κρίση του ανάμεσά τους, λέει ο Αλλάχ, «αν κρίνει, τότε να κρίνεις μεταξύ τους με το δίκαιο, διότι ο Αλλάχ αγαπάει τους δίκαιους», (Το τραπέζι, 87).

Ο Προφήτης, την ειρήνη και την ευλογία του Αλλάχ να έχει, τόνιζε ότι θα λάβει αυστηρή τιμωρία εκείνος που θα αδικήσει έναν χαίροντα την προστασία *μουά'χαντ*, και όποιος έρχεται σε αντιπαράθεση με τον Προφήτη, αυτός σίγουρα θα χάσει, λέει ο ίδιος, «όποιος αδικεί έναν *μουά'χαντ* ή μειώνει το δικαίωμά του και του επιβάλλει πάνω από τις δυνάμεις και τις αντοχές του, ή πήρε κάτι από αυτό χωρίς την θέλησή του, τότε «εγώ θα είμαι εναντίον του», δηλαδή θα είναι αντιμέτωπό του την ημέρα της κρίσεως, (Άμπου Ντάωουντ).

Το Ιερό Κοράνι περιέχει πολλά καλά έργα, όπως η αναφορά του στην ελεημοσύνη, τη δικαιοσύνη, την αφοσίωση και τα κείμενα είναι πολλά και συμπεριλαμβάνουν όλους, «να κάνετε πάντα το καλό, διότι ο Αλλάχ αγαπάει τους γενναιόδωρους», (Η Αγελάδα, 1⁹⁰) και «να πείτε στους ανθρώπους μόνο το καλό», (Η Αγελάδα, 1³).

Χάρη στην γενική έννοια της αγαθοργίας, το Ισλάμ διέταξε τους οποαδούς του να δείξουν καλή συμπεριφορά σ' αυτόν που δεν πολεμάει αυτούς, λέει ο Αλλάχ στο Κοράνι, «δεν σας απαγορεύει ο Αλλάχ να συνεργαστείτε με τους ανθρώπους εκείνους που δεν σας μάχονται για την πίστη σας και δεν σας εκδιώχνουν από τα σπίτια σας, και να

τους δείξετε ήπια συμπεριφορά και να είστε δίκαιι μαζί τους, διότι ο Αλλάχ αγαπάει τους δίκαιους», (αλ-Μουμτάχανα, ^).

Το Ισλάμ επιτρέπει την συνεργασία με τους οπαδούς της βίβλου, στην αγοραπωλησία και στο δούνε και λαβήν, επιτρέπει επίσης το φαγητό των οπαδών της βίβλου, διέταξε επίσης να δείξει κανείς σεβασμό επίσης εξασφαλίζει για τους αλλόθρησκους την ασφάλεια για τις ψυχές και τις περιουσίες τους.

Είπε ο Προφήτης, την ειρήνη και την ευλογία του Αλλάχ να έχει, τονίζοντας την σημαντικότητα για την προστασία των ψυχών και περιουσιών τους, «όποιος σκοτώνει έναν μου'άχαντ, δεν μπρόκειται να μυρίσει την ευωδιά του παράδεισου. Η μυρωδιά της βρίσκεται σε απόσταση σαράντα χρόνων», (αλ-Μπουχάρι).

Καμία *ούμμα* δεν αναφέρει η ιστορία που να έκανε το ίδιο που κάνατε, ακολουθώντας, «έχουν ως έχουμε και εμείς» με διαφορά ότι θα παραμένουν στην θεηκεία τους όπως είναι, αυτό δείχνει το μεγαλείο του Ισλάμ και την αθώωσή του από όλες τις κατηγορίες που προσπαθούν οι εχθροί του να του τις ανάγουν.

Η προσδιόριση των ορισμών και η νομική του επιχειρηματολογία.

Πρώτον: Να τίθεται κανείς εκτός θρησκείας αλ-τακφεέρ,

Το συνέδριο συνιστά στους οργανώσεις, τις επιστημονικές και τις θρησκευτικές, να βάλουν τα στοιχεία του τακφεέρ στα χέρια της δικαιοσύνης, και αυτό θα αποτελέσει μια πολιτισμική και κοινωνική αϋπνηση που θα έχει τη δυνατότητα να διακρίνει οποιοδήποτε μπορεί να οδηγήσει τον άνθρωπο στην άρνηση της πίστης.

Όμως η κρίση των ατόμων, των οργανώσεων κι των ομάδων δεν είναι δικαίωμα των ομάδων ούτε των οργανώσεων, αλλά γίνεται με δικαστική απόφαση που θα βασίζεται πάνω σε αναμφισβήτητα επιχειρήματα, για να μην γλιστρήσουμε το χάος να θέτουμε κανείς εκτός θρησκείας.

Επιβεβαιώνουμε επίσης ότι ο φόνος ή η σφαγή των ανθρώπων από τα άτομα, τις ομάδες ή τις οργανώσεις, αποτελεί εκτροχιασμό από την σωστή μορφή της θρησκείας.

Για να ξεγήσουμε αυτό λέμε:

Το τακφεέρ είναι να κρίνεται ο μουσουλμάνος άνθρωπος άπιστος, διότι όταν κρίνεται η απιστία κάποια υπάρχουν σοβαρά αποτελέσματα και κάποιες πράξεις που πρέπει να εξακολουθήσουν,

Από τις επιδράσεις του στην ζωή: Πρέπει να χωρίσει τη γύζυγό του, τα παιδιά δεν υπάγονται πλέον στην εξουσία του, χάνει το δικαίωμα της προστασίας, πρέπει να δικάζεται μπροστά στην ισλαμική δικαιοσύνη, δεν θα αντιμετωπίζεται ως μουσουλμάνος στις κρίσεις δηλαδή δεν πλύνεται και δεν θα γίνεται η προσευχή της κηδείας του όταν πεθάνει και δεν θα ταφεί στους τάφους των μουσουλμάνων επίσης δεν κληροδοτεί ότι κληρονομεί.

Από τα αποτελέσματά του την ημέρα της κρίσεως: αν πεθαίνει άπιστος τότε έχει την κατάρα του Αλλάχ και θα παραμένει στην κόλαση της φωτιάς αιωνίως. Λέει ο Αλλάχ στο Κοράνι, «εκείνοι που αρνήθηκαν την πίστη και πιθαναν στην απιστία, θα έχουν την κατάρα του Αλλάχ, των αγγέλων και όλων των ανθρώπων, και θα παραμένουν αιωνίως στην κόλαση της φωτιάς και δεν θα ελαφραίνεται η τιμωρία και δεν θα αναβάλλεται», (Η Αγελάδα,

١٦١-١٦٢). Λέει ο Αλλάχ είσης, «ο Αλλάχ δεν πρόκειται να συγχωρεί αν συνεταιριστεί καμία άλλη θεότητα μαζί του, όμως εκτός από αυτό συγχωρεί ό,τι θέλει», (Οι Γυναίκες, ٤٧). Γι' αυτό πρέπει αυτός που σκοπεύει να κρίνει την απιστία κάποιου να το σκεφτεί πολλές φορές.

Επειδή η κατηγοροποίηση για απιστία είναι πολύ επικίνδυνη για την κοινωνία, το Ισλάμ απαιτεί να μην βιάζεται κανείς να κατηγορεί κανείς μον άλλον για απιστία χωρίς να έχει αναμφισβήτητα επιχειρήματα. Σημειωτέον είναι ότι καλύτερα ο άνθρωπος να λανθάνει και να συγχωρεί παρά να λανθάνει και να τιμωρεί, και πρέπει να αναθέτει το θέμα στον Αλλάχ.

Άξιον αναφοράς είναι το γεγονός ότι το Ιερό Κοράνι μέμφεται τον Ουσάμα Ιμπν Ζάϊντ, την ευλογία του Αλλάχ να έχει, όταν σκοτώσε έναν άνθρωπο, αφού πρώτα του ζήτησε την ειρήνη, «ω! Εσείς που πιστεύετε! Αν βγαίνετε πολεμώντας στον δρόμο του Αλλάχ να είστε βέβαιοι και να μην λέτε για αυτόν που σας ζητά την ειρήνη ότι δεν είναι μουσουλμάνος, έτσι ζητάτε τις χαρές της ζωής, και ο Αλλάχ έχει για σας πολλές χαρές. Θυμηθείτε ότι έτσι ήσασταν πριν και ο Αλλάχ σας έκανε χάρη, να

είστε βέβαθοι. Ο Αλλάχ γνωρίζει τα πάντα που κάνετε», (Οι Γυναίκες, 9ξ).

Ο Προφήτης επίσης προειδοποιούσε από το *τακφεέρ* (απιστία), (αν ένας άνθρωπος ισχυρίζεται ότι ο αδελφός του είναι άπιστος, τότε ένας από τους δυο θα είναι άπιστος), (ομόφωνο χαντίθ).

Οι επιστήμονες γνωρίζουν το πόσο επικίνδυνο είναι το *τακφεέρ* για αυτό είναι πολύ προσεκτικοί στο θέμα αυτό, και δεν θέτουν κανέναν εκτός θρησκείας χωρίς επιχείρημα. Το να κατηγορείται ο μουσουλμάνος για απιστία είναι από τις μεγαλύτερες ψεύτικες κατηγορίες.

Επίσης οι σύντροφοι του Προφήτη αρνούσαν να κατηγορήσουν κανέναν από τους μουσουλμάνους με το *κούφρ*, ο Άμπου Σουφιάν αφηγήθηκε ότι, «είπα στον Τζάμπερ, μήπως λέγατε σ' κανέναν από τους ανθρώπους της *Κέμπλα* άπιστο «κάφερ»;». Του απάντησε, «όχι». Τον ρώτησα, «ούτε ειδωλολάτρη;». απάντησε, «θεός φυλάξει! Και ενοχλήθηκε, (Ο Ιμπν Αμπντουλμπάρ στο αλ-Ταμχεέντ, 17/21).

Όταν ρωτήθηκε ο Αλί Ιμπν Άμπι Τάλεμπ για τους αλ-Χουάρετζ, «είναι ειδωλολάτρες;» απάντησε, «όχι, αυτοί δραπέτευσαν από την ειδωλολατρία». Ρωτήθηκε, «είναι υποκριτές;» απάντησε, «όχι, διότι

οι υποκριτές δεν δοξάζουν τον Αλλάχ, παρά ολίγο». Τον ρώτησε, «και τι είναι λοιπόν;», απάντησε, «αδελφοί μας που μας που μας αδίκησαν». Είναι άδικοι και πολεμούσαν σαν άδικοι για αυτό έπρεπε να αντιμετωπιστούν για την τυραννία τους, «αλ-Τζάμ'ε λι-Αχκαάμ αλ-Κοραάν, ٣٢٤/١٦).

Εμείς δεν επιτρέπεται να θέσουμε κανέναν εκτός θρησκείας ακόμα και αν το κάνουν άλλες ομάδες, διότι εμείς δεν το κάνουμε αυτό εκτός αν επιτρέπουν στον εαυτόν τους να αφαιρέσουν τις ψυχές των ανθρώπων και να λεηλατήσουν τις περιουσίες τους άδικα.

Είπε ο αλ-Σασκάνι, «γνωρίζω ότι δεν μπορεί να κατηγορηθεί ένας πιστός ότι είναι εκτός θρησκείας του Ισλάμ χωρίς φανερό επιχείρημα, διότι οι σύντροφοι του Προφήτη αφηγήθηκαν το συγκεκριμένο χαντίθ, «όποιος αποκαλεί τον αδελφό του άπιστο, «καφεέρ», ένας από τους δυο θα είναι αντάξιος αυτού του χαρακτηρισμού», (αλ-Σάϊλ αλ-Τζαράρ, ٥٧٧/٤).

Ο Ιμάμης Μάλικ αφηγήθηκε ότι, «αν κάποιος κάνει κάποια πράξη που κατά ενενήντα εννέα τα εκατό το θέτει εκτός θρησκείας, και υπάρχει μόνο μια

μορφή, που να επιβεβαιώνει ότι είναι πιστός, τότε ισχύει ότι είναι πιστός».

Είπε ο αλ-Γαζάλι, αυτό που πρέπει να γνωρίζει ο αναγνώστης είναι ότι πρέπει να προσέχει από το να θέσει κανείς εκτός θρησκείας, εφ' όσον μπορεί να το κάνει αυτό. Αν όμως επιτρέπει στον εαυτόν του τις ψυχές και την λεηλασία των ανθρώπων της Κέμπλα που μαρτυρούν, «δεν υπάρχει άλλος θεός παρά μόνο ο Αλλάχ και ο Μουχάμμαντ είναι Απεσταλμένος του», είναι λάθος. Το να αφηθούν χιλιάδες άπιστοι ζωντανοί καλύτερα από το να σκοτωθεί ένας μουσουλμάνος», (αλ-Ικτισιάντ φι αλ-Ιτικαάντ, σ. 130).

Είπε επίσης, «αλ-Ουασίγια» είναι να μην βλασφημήσει τους ανθρώπους της Κέμπλα, εφ' όσον, μαρτυρούν ότι, «δεν υπάρχει άλλος θεός παρά μόνο ο Αλλάχ, και ο Μουχάμμαντ είναι Απεσταλμένος του», και δεν πράττουν τίποτα που να είναι σε αντίφαση με την μαρτυρία αυτή», (Φάϊσαλ αλ-Ταφρικό μπάϊνα αλ-Ισλάμ ουα αλ-Ζαντάκα, σ. 128).

Είπε επίσης ο αλ-Μπαϊτζούρι σ' όσον αφορά τους αλ-Χαουάριτζ, «δεν τίθενται εκτός θρησκείας διότι θεωρούν άπιστο όποιον πράττει αμάρτημα, παρά

το γεγονός ότι όποιος κατηγορεί κάποιον για απιστία, είναι άπιστος, γιατί αυτό το είπαν μετά από κοπιαστική έρευνα *ιτζιχάντ*, (αλ-Μπουτζούρι, Σάρχ αλ-Τζαουχάρα).

Από τα βασικά που συμφωνούν οι Άχλ αλ-Σούννα ουα αλ-Τζαμαά, είναι ότι δεν επιτρέπεται να κρίνεται άπιστος κανένας μουσουλμάνος ακόμα και αν υπάρχουν πολλά επιχειρήματα που αποδεικνύουν αυτό, έφ' όσον υπάρχει πιθανότητα που υποστηρίζει ότι είναι μουσουλμάνος.

Όμως η ιδεολογία που υποθετεί το *τακφεέρ* λειτουργεί αντίστροφα και τείνει προς την άλλη κατεύθυνση. Άξιον προσοχής είναι ότι το *τακφεέρ* καθίσταται στην ουσία μια κρίση που βασιίζεται στην σαρί'α και τα νομοθετικά κείμενά της και δεν επιτρέπεται για κανέναν άνθρωπο να ασχοληθεί με το θέμα αυτό χωρίς γνώση και θεϊκή επιχρηματολογία. Έτσι δεν μπορεί κανένας κήρυκας ούτε καμία ομάδα να κρίνει την απιστία των ανθρώπων, γιατί αυτή είναι μια απόφαση του δικαστή και του μουφτή επειδή γνωρίζουν την σαρί'α και την νομοθεσία.

Δεύτερον: Το κυβερνητικό σύστημα και η εκμετάλλευση του θέματος την Χιλάφα (του Χαλιφάτου)

Το Ισλάμ δεν επιβάλλει μια αμετάβλητη και αμετακίνητη μορφή για το κυβερνητικό σύστημα, όμως κρίνει οτιδήποτε κυβερνητικό σύστημα έφ' όσον υπάρχουν τα απαραίτητα κριτήρια και το θεωρεί *χούκ ρασεέντ* και όταν τα κριτήρια δεν αναπληρούν τα απαραίτητα, τότε θα υπάρχει αστάθεια. Οτιδήποτε κυβερνητικό σύστημα πραγματοποιεί τα συμφέροντα των ανθρώπων είναι *χούκ ρασεέντ*. Ένα αξιόπαινο κυβερνητικό σύστημα πρέπει να βασίζεται στην δικαιοσύνη και στην αξιοκρατία και όχι στο μέσο.

Το θέμα αυτό περιέχει πολλές λεπτομέρειες που σκοπεύουν στην πραγματοποίηση της δικαιοσύνης στην πολιτική, την κοινωνία, την κρίση ανάμεσα στους ανθρώπους. Επίσης δεν επιτρέπεται να υπάρχει διάκριση ανάμεσα στους ανθρώπους με βάση την φυλετική τους καταγωγή, το χρώμα ούτε τη θρησκεία. Λέει ο Αλλάχ, καθώς αναφέρει ο Προφήτης, την ειρήνη και την ευλογία του Αλλάχ να έχει, «έχετε τη δική σας θρησκεία και εγώ έχω τη

δική μου». Κάθε κυβερνητικό σύστημα προσπαθεί να πραγματοποιήσει τις ανάγκες της κοινωνίας, από τροφή, ποτισμό, ντύσιμο και διαμονή, επίσης από την εποικοδομητικότητα από την υγεία, την παιδεία και τους δρόμους κ.λπ. από έργα που διευκολύνει την ζωή των ανθρώπων. Τέτοιο κυβερνητικό σύστημα είναι *χούκμ ρασεέντ* αποδεικτό από τον Αλλάχ και τους ανθρώπους και όχι από εκείνον που έχει φθόνο ή από έναν προδότη.

Οι επιστήμονες και οι διανοούμενοι επιβεβαιώνουν ότι ο Αλλάχ υποστηρίζει το δίκαιο κράτος ακόμα και αν είναι άπιστο, και δεν υποστηρίζει το άδικο κράτος ακόμα και αν είναι πιστό. Εκείνοι όμως που εκμεταλλεύονται το θέμα του χαλιφάτου για να κάνουν εμπόριο την θρησκεία και να παίζουν με τα αισθήματα των ανθρώπων, χρησιμοποιώντας τα επιχειρήματα με λάθος τρόπο λόγω άγνοιας τους με την νομοθεσία, τον σκοπό και να την κάνουν βασικό στοιχείο πάνω στο οποίο βασίζονται τα θέματα της πίστης και της απιστίας. Από την πλευρά μας εμείς απαντάμε, χρησιμοποιώντας αυτό που ανέφερε ο Μεγάλος Ιμάμης Άχμαντ αλ-Ταγιέμπι στην εισήγησή του στο συνέδριο, «Αλ-Άζχαρ στην αντιμετώπιση της τρομοκρατίας και του εξτρεμισμού», ο οποίος τόνισε ότι δεν υπάρχει

διαφωνία μεταξύ των επιστημόνων ότι το σύστημα του χαλιφάτου είναι παρακλάδος όχι από τα βασικά θέματα της θρησκείας. Η άποψη των αλ-Ασά'ερα ότι είναι παρακλάδος και όχι βασικό στοιχείο, ανέφερε επίσης ο Ιμάμης το επιχείρημα που αναφέρει το βιβλίο *σάρχ αλ-Μαουάκιφ*, το οποίο θεωρείται ως ένα από τα θεμελιώδη βιβλία του ασαρικού ρεύματος, όπου ο συγγραφέας τονίζει, «δεν είναι βασικό στοιχείο από τη θρησκεία και το δόγμα μας, είναι όμως παρακλάδος». Και μετά σχολίασε ο Ιμάμης ότι, «πώς έγινε αυτό το θέμα που δεν είναι από τα βασικά στοιχεία των άχλ αλ-σούννα μια διαχωριστική γραμμή ανάμεσα στην πίστη και την απιστία και ένα μια διχόνοια που προκάλεσε αιματοχυσία και καταστροφή επίσης οδήγησε στην καταστροφή της εικόνας αυτή της θρησκείας;!

Όταν μίλησε ο Προφήτης, την ειρήνη και την ευλογία του Αλλάχ να έχει, στο ρητό του για την πίστη και το ισλάμ και του ιχσαάν, δεν έκανε το χαλιφάτο βασικό στοιχείο του Ισλάμ. Ο Όμαρ Ιμπν αλ-Χαττάμπ, την ευλογία του Αλλάχ να έχει, αφηγήθηκε ότι, «ενώ καθόμασταν στον Προφήτη, την ειρήνη και την ευλογία του Αλλάχ να έχει, ήρθε ένας άντρας ντυμένος πολύ λευκά ρούχα και τα

μαλλιά του ήταν πολύ μαύρα και δεν φαινόταν να ταξίδεψε και δεν τον γνώριζε κανένας από μας. Καθόταν μπροστά στον Προφήτη, την ειρήνη και την ευλογία του Αλλάχ να έχει, και έβαλε τα γόνατά του μπροστά στα γόνατα του Προφήτη και έβαλε τα χέρια του πάνω στα πόδια του και τον ρώτησε, «πες μου για το Ισλάμ» του απάντησε, «το Ισλάμ είναι να μαρτυρείς ότι δεν υπάρχει άλλος θεός παρά μου ο Αλλάχ και ο Μουχάμμαντ είναι Απεσταλμένος του, να τηρείς τις προσευχές, να δίνει την ελεημοσύνη, να νηστεύεις τον Ραμαζάνι και να προσκυνάς τον Οίκο, εφ' όσον μπορείς να κάνεις αυτό». Του είπε, «είπες την αλήθεια». Εμείς απορήσαμε από αυτόν, διότι ρωτούσε και τον πίστευε. Μετά του ζήτησε, «πες μου για την πίστη», του είπε, «η πίστη είναι να πιστεύεις στον Αλλάχ, στους άγγελους, στις βίβλους, στους απεσταλμένους, στην ημέρα της κρίσεως και στο πεπρωμένο είτε καλό είτε κακό» του είπε, «την αλήθεια είπες» και μετά του ζήτησε, «πες μου για το Ιχσαάν», του απάντησε, «[το Ιχσαάν] είναι να λατρεύεις τον Αλλάχ σαν να τον βλέπεις, και παρά το γεγονός ότι δεν τον βλέπεις Εκείνος σε βλέπει», του ζήτησε, «πες μου για την ημέρα της κρίσεως [την Ωρα]», του απάντησε, «αυτός που ρωτιέται δεν γνωρίζει παραπάνω από εκείνο που γνωρίζει αυτός

που ρωράει», του ζήτησε, «πες μου για τα σημάδια της», του απάντησε, «να γεννήσει δούλα την δέσποινά της και να βλέπει τους κουρελιασμένους ξυπόλητους, τους κατοικοβοσκούς να χτίσουν υψηλά σπίτια». Μετά έφυγε και εγώ έμεινε συλλογισμένος, ύστερα μου είπε «ω! Όμαρ! Γνωρίζεις εκείνον που ρώτησε», του απάντησα, «ο Αλλάχ και ο Προφήτης του γνωρίζουν», είπε, «αυτός ήταν ο Βαβρίλη, ήρθε για να σας μάθει την θρησκεία σας», (Μούσλεμ).

Όσον αφορά όμως τα *χαντίθ* που αναφέρονται για το χαλιφότο και την *μπάια* μπορεί να ερμηνευτούν στην σύγχρονη εποχή που ζούμε με άλλον τρόπο, δηλαδή ότι εννοούν την ίδρυση ενός δικαίου συστήματος που έχει φορείς και ιδρύματα που λειτουργούν για την πραγματοποίηση της δικαιοσύνης μεταξύ των ανθρώπων και τα συμφέροντα της χώρας. Τέτοιο σύστημα βασίζεται στο *σούρα* και στην εκμετάλλευση των εμπειριών ανθρώπων και να μην αφήσει τους ανθρώπους σε χαώδη κατάσταση. Το πώς ονομάζει στο σύστημα δεν αποτελεί καθόλου πρόβλημα, εφ' όσον αυτά τα σύγχρονα συστήματα ικανοποιούν τους σκοπούς που άλλωστε επιδιώκει το Ισλάμ να

πραγματοποιήσει μεταξύ των ανθρώπων για το καλό της ζωή και την θρησκευτική τους πίστη¹.

¹ Αυτή η ανά χείρας εργασία αποτελεί ένα κεφάλαιο του βιβλίου, «Για την ανανέωση της θρησκευτικής ιδεολογίας: άρθρα περί βίου και θρησκείας», Του Μουχάμμαντ Μ. Τζούμα, Υπουργού Βακουφίων, σσ. 110-118).

Δεύτερον: (αλ-Χακιμίγια) Το κυβερνητικό σύστημα

Είναι η πλήρως εφαρμογή της θεϊκής νομοθεσίας του Αλλάχ και αυτό δεν απαγορεύει να χρησιμοποιήσουν οι άνθρωποι άλλους νόμους στο πλαίσιο της γενικής νομοθέτησης, ανάλογα με την αλλαγή του χώρου και του χρόνου. Αυτοί οι νόμοι δεν διαφέρουν ούτε συγκρούονται με την θεϊκή νομοθεσία τη στιγμή που ικανοποιεί τα συμφέροντα των λαών, των ατόμων και των κοινωνιών.

Και για να εξιγήσουμε,

Η έννοια της *χακιμίγια* έχει παρεξηγηθεί από τις τρομοκρατικές οργανώσεις, διότι έχει εισχωρήσει μέσα στην έννοια της αυτό που δεν ήθελε η ισλαμική νομοθεσία.

Η βασική και ουσιαστική έννοια της *χακιμίγια* κατά το *τασρεέ* νομοθεσία, είναι ότι ο Αλλάχ είναι ο μοναδικός νομοθέτης *μουσάρρε* για όλα τα δημιουργήματά του. Αυτό σημαίνει ότι ο Αλλάχ είναι ο μοναδικός που τους διατάζει να κάνουν ή να μην κάνουν κάτι, που τους επιτρέπει ή τους απαγορεύει οτιδήποτε σύμφωνα με τον νόμο.

Η *χακιμίγια* με την έννοια αυτή δεν σημαίνει ότι ο Αλλάχ επιβάλλει τους χαλίφηδες και τους εμίρηδες να κυβερνούν στο ονομά Του, όμως η *χακιμίγια* με την έννοια αυτή συσχετίζεται κυρίως με το *τασρεέ* (αλ-χακιμίγια αλ-τασρεε'γία). Όμως η διαχείριση της πολιτικής εξουσίας βασίζεται καθαρά στην επιλογή της *Ούμμα*, η οποία έχει αποκλειστικά το δικαίωμα της εκλογής των κυβερνόντων, την κρίση τους και την τιμωρία τους. Αυτό εξηγεί με πλήρως διαύγεια ότι η *χακιμίγια* με την έννοια αυτή δεν σκοπεύει στην ίδρυση ενός θεοκρατικού κράτους.

Με αυτή την έννοια *αλ-χακιμίγια αλ-τασρεε'γία* είναι αποκλειστικό δικαίωμα του Αλλάχ και κανενό άλλου, είναι το ανώτατο κυβερνητικό σύστημα. Αυτό όμως δεν αποκλείει να έχουν οι άνθρωποι ένα μέρος του *τασρεέ* δικό τους, σε περίπτωση που δεν υπάρχει καμία μαρτυρία και αυτό φαίνεται σε πολλές καταστάσεις. Χαρακτηριστικό παράδειγμα είναι εκείνο που δεν σχολιάζεται και αυτό το εννοεί το εν λόγω *χαντίθ*, «και οτιδήποτε δεν σχολιάζεται», επίσης όλα όσα βασίζονται σε γενικά στοιχεία μακριά δηλαδή από τις κρίσεις που βασίζονται σε λεπτομέρειες.

Έτσι μπορούν οι άνθρωποι να νομοθετήσουν για τον εαυτόν τους σύμφωνα με την θρησκεία τους σε

πολλούς τομείς, την κοινωνία, την οικονομία και την πολιτική, χωρίς να τους δεσμεύει τίποτα παρά μόνο οι χενικοί σκοποί της *σαρί'α* και οι γενική της βάση και όλα αυτά αναζητούν την ουσία την πραγματοποίηση το καλού και την απόκλειση του κακού επίσης την εκπλήρωση των αναγκών των ανθρώπων.

Στο σημείο αυτό πρέπει να υπογραμμίσουμε ότι οι πολιτικοί σύγχρονοι νόμοι δεν συγκροούνται στο σύνολό τους με την *σαρί'α* δηλαδή στους γενικούς τους σκοπούς. Γιατί αναζητούν οι νόμοι αυτοί στην ουσία την πραγματοποίηση του καλού και τον αποκλεισμό του κακού.

Το ζήτημα του *τακφεέρ* των κυβερνώντων, με βάση αυτού που λέει ο Αλλάχ στο Ιερό Κοράνι, «και όποιος δεν κρίνει με αυτό που έστειλε ο Αλλάχ [από το τασρεέ] είναι άπιστος», (Το Τραπέζι «αλ-Μά'έντα», ੬੬). Είναι λανθασμένη ερμηνεία, διότι η κρίση ότι όποιος δεν εφαρμόζει την *σαρί'α* του Αλλάχ στο σπίτι του, ή στην κοινωνία που την διοικεί, ή στο ίδρυμα που το διευθύνει, είναι άπιστος, αυτή είναι εξτρεμιστική ιδεολογία.

Δεν βλέπουμε κανένα όφελος να εικάσει κανείς ότι αυτοί δεν κρίνουν με την *σαρί'α* του Αλλάχ για

προσωπικό τους συμφέρον ή επειδή βρίσκονται κάτω από πίεση λόγω των διεθνών συνθηκών και είναι αμαρτωλοί γιατί δεν κρίνουν με αυτό που κατέβασε ο Αλλάχ.

Ο εξτρεμισμός των ανθρώπων αυτών φαίνεται καθαρά στο ότι αμελούν να γνωρίσουν την διαφορά ανάμεσα στην *μα'σέγια* που αφορά την πράξη και που οδηγεί στο *φέσκ* ακολασία, και εκείνη του δόγματος που οδηγεί τον άνθρωπο στην απιστία. Σημειώτέον είναι το γεγονός ότι από τα θεμελιώδη στοιχεία του δόγματος των Άχλ αλ-Σούννα είναι ότι οι κολασμένες πράξεις οδηγούν στην ακολασία και όχι να θέτουν εκτός θρησκευτική πίστης.

Καθώς φαίνεται οι άνθρωποι αυτοί εκτροχιάζονται από τον σωστό δρόμο του Προφήτη, την ειρήνη και την ευλογία του Αλλάχ να έχει, και τείνουν προς τον εξτρεμισμό. Άξιον αναφορά είναι εξής χαντίθ του Προφήτη, που το αφηγήθηκε ο Άμπου Σά'εέντ αλ-Χουντουρέ, την ευλογία του Αλλάχ να έχει, λέγοντας, «ο Απεσταλμένος του Αλλάχ είπε, θα σας κυβερνήσουν εμίρηδες που να καθησυχάζουν τις καρδιές σας και να τους δείξετε αφοσίωση, και μετά θα σας κυβερνήσουν άλλοι εμίρηδες που να να είναι μισητοί για τις καρδιές σας και να τους

φοβόσαστε. Μετά είπε, «ρώτησε κάποιος άντρας: ω! Προφήτα του Αλλάχ! να τους πολεμάμε; Του απάντησε: όχι, όσο τηρούν τις προσευχές».

Το παραπάνω χαντίθ επιβεβαιώνει ότι το να περιπλανάται ο κυβερνών από το σωστό δρόμο του Προφήτη δεν σημαίνει ότι είναι άπιστος. Έχουμε προαναφέρει στην αρχή αυτής της μελέτης ότι η εφαρμογή της *σαρί'α* του Αλλάχ, δεν εμποδίζει ταυτόχρονα τους ανθρώπους να κρίνουν επίσης με δικούς τους πολιτικούς νόμους που γίνονται στο πλαίσιο του γενικού *τασρεέ* και των συνολικών του θεμελιών, ανάλογα με τον χώρο και τον χρόνο. Επίσης η κρίση που γίνεται με βάση αυτών των νόμων δεν συγκρούται με την *σαρί'α* του Αλλάχ, τη στιγμή που εκπληρώνουν τις ανάγκες και τα συμφέροντα των χωρών, των λαών και των κοινωνιών.

Τρίτον: το Τζιχάντ

Οι σύνεδροι συμφώνησαν ότι: το τζιχάντ είναι η αντιμετώπιση οποιαδήποτε επίθεση που γίνεται κατά του κράτους, με τον ίδιο τρόπο χωρίς υπερβολές. Το τζιχάντ είναι δικαίωμα του του προέδρου της χώρας και οι αρμόδιες αρχές, σύμφωνα με το σύνταγμα της χώρας, και δεν έχει κανένας άλλος άνθρωπος το δικαίωμα να το κηρύττει.

Το τζιχάντ: είναι να κοπιάζεται κανείς για υψώνεται ο λόγος του Αλλάχ και για να διαδίδεται η αληθινή θρησκεία.

Το τζιχάντ στο Ισλάμ: είναι όπως το δέντρο, έχει σαν κορμό τον διάλογο και την *ντάουα* με σοφία και καλή συμβολή, να να μεταφέρεται το αληθινό μήνυμα του Ισλάμ στους ανθρώπινους νούς. Ενώ το μαχητικό τζιχάντ είναι μια παρακλάδωση του τζιχάντ της *ντάουα*. Στο σημείο αυτό κρίνουμε χρήσιμο να αναφέρουμε το εξής κορανικό εδάφιο, «να μην υπακούσεις τους άπιστους και να αγωνίζεσαι εναντίον πολύ σκληρά τους με αυτό», (αλ-Φουρκάν, 92). Η αντινομία «αυτό» εννοεί το Ιερό Κοράνι, και αυτή αποτελούσε μια απευθείας διαταγή στον Προφήτη, την ειρήνη και την ευλογία του Αλλάχ να έχει, να υποθετήσει την περίοδο που

ήταν ακόμα στην Μέκκα το τζιχάντ της *ντάουα* και αυτό έγινε πρίν του επιτραπεί να μάχεται.

Στο στάδιο *οι Μέλισσες* «ο Θεός σου είναι για αυτούς που μετανάστευσαν αφού πρώτα έχουν δοκιμαστεί πολύ σκληρά [στην πίστη τους] και μετά αγωνίστηκαν και έδειξαν υπομονή. Ο Θεός σου είναι Μεγάλος Συγχωρητής και Φιλεύσπλαχνος», (Οι Μέλισσες, 110). Το τζιχάντ, σύμφωνα με τα στάδια του Κορανίου που κατέβηκαν στην Μέκκα, δείχνει στην κυριολεξία τον αγώνα κατά του ίδιου του εαυτού, διότι χρειάζεται μεγάλη υπομονή για την *ντάουα* επίσης να δχύνει κανείς μεγάλη αντοχή για τις δοκιμασίες και τα παθήματα που ενδέχεται να αντιμετωπίσει στην *ντάουα*.

Μετά την μετανάστευση του Προφήτη, την ειρήνη και την ευλογία του Αλλάχ να έχει, στην Μεντίνα, το ισλαμικό κράτος βρήκε τα κατάλληλα του στοιχεία, (το σύνταγμα, το έδαφος, ο πληθυσμός». Έτσι επιτρεπόταν το τζιχάντ στην Μεντίνα για την αντιμετώπιση οποιαδήποτε επίθεση και για την υπεράσπιση του έθνους, και αυτό είναι κάτι που το αναγνωρίζουν όλοι οι διεθνείς νόμοι.

Δεν είναι καθόλου ορθό να σκεφτεί κανείς ότι το μαχητικό τζιχάντ στην δεν επιτρεπόταν στην

Μέκκα, λόγω του ότι οι μουσουλμάνοι ήταν ακόμα αδύνατοι. Το τζιχάντ δεν επιτρεπόταν όμως τότε επειδή οι μουσουλμάνοι δεν είχαν τίποτα που να τους ανάγκασε να πολεμήσουν. Επίσης δεν μπορούσε να επιτραπεί ο πόλεμος για να αναγκάσουν τους ανθρώπους να ασπαστούν το Ισλάμ, διότι η θρησκευτική πίστη βρίσκεται στην καρδιά.

Μπορεί να τιθεί το ερώτημα, τότε γιατί επιτρέπεται το μαχητικό τζιχάντ στο Ισλάμ;

Απαντάμε στην ερώτηση αυτή ότι το τζιχάντ επιτρέπεται για την αντιμετώπιση των επιθέσεων που ενδέχεται να υπάρχουν και όχι για την εξαφάνιση της απιστίας *κόφρ*. Όποιος επιτέθεται στους μουσουλμάνους ή στα πατριωτικά τους εδάφη, τότε πρέπει να κάνουν τζιχάντ για την αντιμετώπισή του.

Το μαχητικό τζιχάντ δεν αποκλείει το τζιχάντ της *ντάουα*, διότι το δεύτερο είναι γιατί το *ντάουα* για τον Αλλάχ πάντα το κλειδί για τα άλλα είδη του τζιχάντ.

Άξιον προσοχής είναι ότι η διαφορά ανάμεσα στο μαχητικό τζιχάντ και εκείνο της *ντάουα* είναι ότι το δεύτερο ανήκει στις κρίσεις της πληροφόρησης

ταμπλέγ, και αυτό επειδή το κάλεσμα πάντα είναι διαφορετική ανάλογα με την γνώση και το πολιτισμικό επίπεδο του ανθρώπου *ντα'έγια*, και αυτό το υποστηρίζει το εξής λεγόμενο του Αλλάχ στο Ιερό Κοράνι, «ο Αλλάχα δεν επιβάλλει τίποτα πάνω σε κανέναν πέραν τις δυνάμεις του», (Η Αγελάδα «αλ-Μπάκαρα», ٢١٦).

Το μαχητικό τζιχάντ όμως υπάγεται στις κρίσεις της πολιτικής που βασίζεται στην θρησκευτική νομοθεσία. Χαρακτηριστικό όμως ότι το το τζιχάντ της *ντάουα* αποτελεί τον εποικοδομητικό διάλογο και την προσπάθεια να πείσει ο ένας τον άλλον με την λογική, και όχι με αναγκασμό. Το μαχητικό τζιχάντ όμως γίνεται για την αντιμετώπιση της εχθρικής επίθεσης και όχι για να αρχίσουμε εμείς την επίθεση.

Αυτό δεν έρχεται σε αντίφαση με το κορανικό εδάφιο, «και όταν τελειώνουν οι μήνες που στους οποίους απαγορεύεται ρητά ο πόλεμος, να πολεμήσετε τους ειδωλολάτρες όπου τους βρίσκετε και να τους αιχλαμώσετε παντού», (Η Μετάνοια «αλ-Τάουμπα», ٥). Ούτε με το χαντίθ του Προφήτη, «διατάχτηκα να πολεμήσω τους ανθρώπους μέχρι να μαρτυρήσουν ότι δεν υπάρχει άλλος θεός παρά μονάχα ο Αλλάχ και ο Μουχάμμαντ είναι

Απεσταλμένος του, να τηρούν τις προσευχές, να δίνουν ελεημοσύνη και όταν θα κάνουν όλα αυτά, τότε θα διαφυλάξουν τις ψυχές και τις περιουσίες τους, εκτός αν υπάρχει κάτι άλλο που θα το κρίνει το Ισλάμ. Όμως την κρίση τους θα την αναλάβει ο Αλλάχ», (ομόφωνα). Σημειωτέον είναι ότι το εδάφιο, «και όταν αποτελειώσουν οι μήνες που απαγορεύεται ο πόλεμος, τότε να σκοτώσετε τους ειδωλολάτρες όπου τους βρίσκετε...», αυτό είναι αποκλειστικά για τους μαχητές ειδωλολάτρες, αυτό το αποδεικνύει η συνέχεια του εδαφίου, «αν κάποιος από τους ειδωλολάτρες σου ζητήσει άσυλο, τότε να του το παρέχει για να ακούσει τα λόγια του Αλλάχ». Αν γινόταν η μάχη για το *κόφρ* μόνο, τότε το άσυλο που δίνεται στον ειδωλολάτρη θα είναι πλήρως αντιφατικό.

Το *χαντίθ* διακρίνει ανάμεσα στα δυο ρήματα «ακτούλ» (σκοτώνω) και «ουκάτελ» (μάχομαι) διότι στην αραβική γλώσσα τα δυο ρήματα διαφέρουν μεταξύ τους. Διότι το «ακτούλ» έχει την έννοια της καταδίωξης των ανθρώπων και την απειλή τους για να ασπαστούν το Ισλάμ. Ενώ του «ουκάτελ» είναι μια πράξη που γίνεται από δυο πλευρές, και σημαίνει επίσης να αντιμετωπίζει κανείς την επίθεση των ανθρώπων με τον ίδιο τρόπο. Ο Ιμάμης

αλ-Μπαϊχάκι αφηγήθηκε ότι ο Ιμάμης αλ-Σαφέ'εε, την ευλογία του Αλλάχ να έχει, είπε, «το κάτλ» (φόνος» δεν έχει σχέση με «κεταάλ» (διαμάχη), διότι δύναται να εμπλέκεται ένας άνθρωπος σε κεταάλ με τον άλλον, όμως δεν ε/πιτρέπεται να τον σκοτώνει», (φάτχ αλ-Μπάρι, ٧٦/١).

Αν κάποιος ισχυρίζεται ότι στις μάχες που έκανε ο Προφήτης ξικήνησαν οι σύντροφοι την μάχι. Απαντάμε ότι: δεν υπάρχει μάχη που να άρχισε ο Προφήτης την σύγκρουση με τον εχθρό.

Και αν κάποιος ρωτάει, στην μάχη του Χαΐμπαρ ότι ο Προφήτης τους επιτίθηκε ξαφνικά.

Απαντάμε, ότι όχι, διότι έμαθε ο Προφήτης με σιγουριά ότι οι Ιουδαίοι της Χαΐμπαρ σχεδίασαν με την φυλή των Γαταφάν για να πολεμήσουν τους μουσουλμάνους. Γι' αυτό πλόκαρε ο Προφήτης τον δρόμο που συνδέει τους Γαταφάν με τους Χαΐμπαρ και μετά κατευθύνθηκε με τον στρατό του προς τους Χαΐμπαρ και ήταν σκοτάδι.

Η μάχη της Μου'άτα έγινε επίσης αφού ο Προφήτης διέταξε να σκοτωθεί ο αλ-Χάριθ Ιμπν Ουμάρ αλ-Άζντι, και έμαθε ότι σχεδίασαν να πολεμήσουν τους μουσουλμάνους.

Στην μάχη του Ταμπούκ, κάποιοι Βυζαντινοί έμποροι μετέφεραν πληροφορίες σε κάποιους μουσουλμάνους ότι οι Βυζαντινοί σχεδιάζουν για να τους πολεμήσουν.

Η πόρθηση όμως της μεγάλης Συρίας έγινε για τους αδικημένους Αιγύπτιους και Σύρους που χύθηκε το αίμα τους στα χέρια των Βυζαντινών, και για τον λόγο αυτό βοήθησαν τους μουσουλμάνους όταν ήρθαν να τους σώσουν και μπήκαν χωρίς σύγκρουση.

Μήπως η ισλαμική πόρθηση ανάγκασε τους Αιγύπτιους ή τους Σύρους να το ασπαστού;

Η απάντηση είναι όχι, διότι αν ήταν έτσι, τότε δεν θα έμενε κανένας αλλόθησκος, όμως όταν κατέλαβαν οι μουσουλμάνοι τις χώρες αυτές, δεν ανάγκασαν κανέναν από τους κατοίκους τους να ασπαστεί το Ισλάμ. Αυτό καθαυτό έγινε και γίνεται ακόμα διότι η ειρηνευτική συμβίωση με τους άλλους αποτελεί ένα θεμελιώδες στοιχείο της ισλαμικής σαρί'α. Υπογραμμίζει ο Αλλάχ στο Ιερό Κοράνι, «ο Αλλάχ δεν σας απαγορεύει να κάνετε οτιδήποτε καλό και να είστε δίκαιοι με τους ανθρώπους που δεν σας πολεμούν ούτε σας εκδιώχνουν από τα σπίτια σας. Ο Αλλάχ Αγαπάει

τους δίκαιους. Ο Αλλάχ σας απαγορεύει όμως την αφοσίωση στους ανθρώπους που σας πολεμούν για την θρησκεία σας και που σας εκδιώχνουν από τα σπίτια σας και υποστηρίζουν εκείνους που σας εκδιώχνουν. Όποιος δείχνει αφοσίωση στους ανθρώπους αυτούς τότε θα είναι μαζί με τους άδικους», (αλ-Μουμτάχανα, ٨-٩).

Τέταρτον: Η Ιθαγένεια

Σημαίνει ότι όλοι οι πολίτες είναι ίσοι απέναντι στον νόμο και έχουν ίσα δικαιώματα και υποχρεώσεις.

Η ιθαγένεια χαρακτηρίζει τη σχέση του πολίτη με την πατρίδα όπου ζει και ανήκει και απαιτεί από τον πολίτη να είναι πλήρως αφοσιωμένος στην πατρίδα του και να σέβεται την ταυτότητά της επίσης να την εμπιστεύεται να την υπερασπίζεται.

Αυτή η σχέση με την πατρίδα ταυτίζεται με τον ισχυρισμό ότι η αγάπη του ανθρώπου για τους συμπολίτες του και την πατρίδα του είναι έμφυτο στοιχείο που κατέχει κάθε άνθρωπος με ορθό χαρακτήρα. Ο εν λόγω ορθός χαρακτήρας αποτελεί κοινό στοιχείο ανάμεσα στους λαούς ανεξαιρέτως χρώματος, φυλετικής καταγωγής και γλώσσας. Αυτό καθαυτό αποδεικνύεται ακόμα και στην πολιτισμική κληρονομιά, όπως τονίζει η παροιμία, «η αγάπη για την πατρίδα αποτελεί ένα μέρος της πίστης», λέγεται επίσης, «αν θέλεις να γνωρίσεις πόσο είναι αφοσιωμένος κανείς, τότε να παρατηρήσεις το πόσο νοσταλγεί την πατρίδα του». Αυτό μας αποδεικνύει ότι η αγάπη του ανθρώπου για την πατρίδα του δεν συγκρούται με την

θρησκευτική του πίστη, διότι οι θρησκεία περιέχει μερικά στοιχεία που υποχρεώνουν τον άνθρωπο να δατηρήσει αυτή την σύνδεση ανάμεσα στην θρησκεία και την πατρίδα, διότι από την οποία δημιουργείται η εθνική ταυτότητα.

Το αμυντικό τζεχάντ έχει επιβληθεί από την σαρί'α για την υπεράσπιση του άμαχου πληθυσμού και του έθνους, και θεωθεί μάλιστα όποιον σκοτώνεται υπερασπισόμενος την πατρίδα και τον λαό του μάρτυρα. Αυτό επιβεβαιώνει την πλήρη αρμονία μεταξύ των δυο ταυτοτήτων, την εθνική και την θρησκευτική.

Η ιθαγένεια είναι είναι κοινό στοιχείο που συνδέει όλους τους πολίτες που συμβιώνουν σε μια χώρα, χωρίς να υπάρχει καμία διάκριση. Απαιτεί επίσης να υπάρχει ισότητα ανάμεσα στους πολίτες στα δικαιώματα που τα εξασφαλίζει άλλωστε το έθνος.

Αυτό φαίνεται στην διαθήκη της Μεντίνα που έκανε ο Προφήτης με τους άλλους ανθρώπους που έμεναν στην Μεντίνα στην νέα αρχή που έκανε και κατά την ίδρυση του κράτους και την διαχείριση των υποθέσεων του. Η Μεντίνα ήταν πατρίδα των αλ-Άους, των αλ-Χάζρατζ, των Ιουδαίων και των αλ-Μουχατζερειν και άλλων. Η θρησκευτική

ταυτότητα της πατρίδας τους, ήταν διαφορετική, όμως η εθνική τους ταυτότητα ήταν κοινή μεταξύ τους. Η εν λόγω διαθήκη αντιμετώπισε όλους με τον ίδιο τρόπο δηλαδή τόνισε ότι όλοι έχουν ίσα δικαιώματα ακόμα και οι Ιουδαίοι, που δεν πίστευαν στο Ισλάμ. Η διαθήκη της Μεντίνα ήταν μια κοινωνική συμφωνία που συνέστησαν τα θεμέλια της αδελφοσύνης μεταξύ των αλ-Ανσαάρ και αλ-Μουχατζερνίν και προστάτευσε την κοινή συμβίωση μεταξύ των μουσουλμάνων και των άλλων ειδωλολατών στην πατρίδα. Η διαθήκη τους έδωσε τα ίδια δικαιώματα που είχαν οι μουσουλμάνοι σ' όσον αφορά το κοινό συμφέρον, και τους εξασφάλισε τη θρησκευτική του ελευθερία και τα ήθη και έθιμά τους, με βάση της κοινή συμβίωσης με τον συμπολίτη, όπως τονίζει ο Αλλάχ, «ο Αλλάχ δεν σας απαγορεύει να κάνετε καλές πράξεις και να είστε δίκαιοι με εκείνους τους ανθρώπους που δεν σας πολεμούν για τη θρησκεία σας και δεν σας εκδιώχνουν από την τα σπίτια σας. Διότι ο Αλλάχ αγαπάει τους δίκαιους», (αλ-Μουμτάχανα, 8).

Η διαθήκη υπογράμμισε ότι οι μουσουλμάνοι και οι ιουδαίοι είναι μια ενωμένη *ούμμα*, και η κάθε ομάδα από τις δυο έχει τη δική της θρησκευτική

πίστη, τις ενώνει όμως η κοινή ειρηνευτική συμβίωση.

Η λέξη *δέμη* (χαίρων ισλαμική προστασία) δεν ισχύει στην εποχή μας, την αντικαθιστά η λέξη *ιθαγένεια*, διότι η λέξη αυτή σημαίνει ότι οι μουσουλμάνοι και οι άλλοι ζουν στον ίδιο χώρο και τους ενώνει η ιθαγένεια. Το σύστημα επίσης και η λειτουργία του κράτους είναι ευθύνη των μουσουλμάνων και των αλλόθρησκων, διότι το έθνος ανήκει σε όλους, είτε οι άνθρωποι αυτοί υπερασπίζονται το έθνος από θρησκευτική ιδιολογία είτε από πατριωτική συνείδηση.

Πέμπτον: Η Τρομοκρατία

Είναι το οργανωμένο έγκλημα που πράττεται από μια ομάδα εκτός του νόμου του κράτους και της κοινωνίας με αποτέλεσμα να χυθεί αθώο αίμα, να ταταστραφούν οικοδομές και κοινές ιδιωτικές περιουσίες.

Η τρομοκρατία αποτελεί ένα επικίνδυνο φαινόμενο που μπορεί να βλάπτει μια κοινωνία και οι αρνητικές της επιδράσεις φτάνουν σ' όλους τους τομείς της ζωής, τον πολιτικό, τον οικονομικό, τον κοινωνικό κ.λπ.

Το Ισλάμ απαγορεύει την τρομοκρατία και τις εχθρικές επιθέσεις, διότι είναι η θρησκεία που εξασφαλίζει την ειρήνη σ' όλους τους ανθρώπους. Το Ισλάμ δεν μπορεί να ταυτίζεται ούτε να δέχεται καμία εχθρική επίθεση ούτε βία, γιατί έρχεται σε πλήρη αντίθεση με αυτές τις πράξεις. Οι μουσουλμάνοι είναι υποχρεωμένοι με βάση τη θρησκεία να χαιρετίζουν πρώτοι όποιον συναντούν, λέγοντας αλ-σαλάμ αλάϊκουμ (ειρήνη σε σας). Αυτή η έκφραση δίνει την αίσθηση της ασφάλειας διαδίδει το έλεος ανάμεσα στους ανθρώπους. Και έτσι αποδεικνύεται ότι η ειρήνη και η βία δεν συνυπάρχουν, αντιθέτως, οι μουσουλμάνοι πρέπει να αναζητούν όλους τους

τρόπους που πραγματοποιούν την ειρήνη, όταν ο εχθρός τείνει προς την ίδια κατεύθυνση, λέει ο Αλλάχ, «και αν τείνουν προς την ειρήνη τότε να κάνει και εσύ το ίδιο και να βασιστείς στη δύναμη του Αλλάχ. Ο Αλλάχ Ακούει και Γνωρίζει τα πάντα. Και αν θελήσουν να σε απατήσουν και να σε προδώσουν, τότε Προστάτης σου είναι ο Αλλάχ, είναι Εκείνος που σε υποστήριξε με την νίκη Του και με τους πιστούς», (Τα Λάφυρα του Πολέμου «αλ-Ανφάλ», 71-72).

Ο καταναγκασμός είναι ένα είδος της τρομοκρατίας, για αυτό το Ισλάμ τον απαγορεύει και τον καταπολεμά. Διότι ο καταναγκασμός οδηγεί πάντα σε αντίθετα αποτελέσματα και στην διάδοση της υποκρισίας που αποτελεί θεμελιακή βάση της προδοσίας. Ο Αλλάχ επίσης δεν επιτρέπει να αναγκάζεται κανένας για να ασπαστεί το Ισλάμ, «δεν επιτρέπεται ο καταναγκασμός στην θρησκεία, διότι το καλό και το κακό διαχωρίζονται με διαύγεια. Και όποιος αρνείται να πιστεύει στα είδωλα και πιστεύει μόνο στον Αλλάχ, τότε θα είναι σε σωστό δρόμο που δεν μπορεί να χαθεί. Ο Αλλάχ Ακούει και Βλέπει τα πάντα», (Η Αγελάδα «αλ-Μπάκαρα», 206).

Το Ισλάμ απαγορεύει ρητά να χύνεται κανενός το αίμα και θεωρεί μάλιστα τέτοια πράξη από τα μεγαλύτερα αμαρτήματα, λέει ο Αλλάχ, «να μην σκοτώνετε καμία ψυχή που απαγορεύει ο Αλλάχ να σκοτώνετε, παρά μόνο όταν υπάρχει λόγος για αυτό. Και όποιος σκοτώνεται άδικα, τότε ο συγγενείς εξ αιματός του έχει δικαίωμα εκδίκησης αλλά να μην υπερβάλλει στην εκδίκηση, διότι έχει το δίκαιο (έχει πλήρη υποστήριξη), (Το Νυχτερινό Ταξίδι, «αλ-Ισραά», ٣٣). Λέει επίσης ο Αλλάχ, «Αυτή ήταν η αιτία που δώσαμε εντολή στα παιδιά του Ισραήλ ότι, αν κάποιος σκοτώνει έναν άνθρωπο- εκτός όταν πρόκειται για κάποιον που σκότωσε έναν άνθρωπο ή για κάποιον που διασκορπίζει την φθορά και την καταστροφή στη γη- θα είναι σαν να σκοτώνει ολόκληρη την ανθρωπότητα. Όποιος δε σώζει τη ζωή κάποιου, θα είναι σαν να έσωξε τη ζωή ολόκληρης της ανθρωπότητας. Οι Απεσταλμένοι Μας τους έφεραν καθαρά Σημάδια, αλλά παρ' όλ' αυτά οι περισσότεροι από αυτούς κάνουν καταχρήσεις στη γη», (Το Τραπέζι «αλ-Μαέντα», ٣٧). Λέει επίσης, «και όποιος σκοτώνει εσκεμμένα έναν πιστό θα έχει σαν ανταμοιβή την κόλαση όπου θα μείνει αιώνια. Και ο Αλλάχ θα είναι εξοργισμένος μαζί του, θα

τον καταραστεί και θα ετοιμάσει γι' αυτόν μεγάλη τιμωρία», (Οι Γυναίκες «αλ-Νισαά», 93).

Ο Άμπου Χουράϊρα, την ευλογία του Αλλάχ να έχει, αφηγήθηκε ότι ο Προφήτης του Αλλάχ, την ειρήνη και την ευλογία του Αλλάχ να έχει, είπε, «να απομακρυνθείτε από τα μεγάλα και καταστροφικά αμαρτήματα. Ρωτήθηκε: και ποια είναι ω! Προφήτα του Αλλά; Απάντησε, ο συνεταιρισμός άλλης θεότητας μαζί με τον Αλλάχ, η μαγεία, ο φόνος οποιασδήποτε ψυχής που απαγορεύει ο Αλλάχ να σκοτώνεται – εκτός αν υπάρχει ανάγκη για αυτό, η λεηλασία της περιουσίας του ορφανού, η τοκογλυφία, η δραπέτευση από το πεδίο της μάχης και η άδικη κατηγορία των αγνών και πιστών γυναικών [για μοιχεία], (αλ-Μπουχάρι). Ο Αμπντουλλάχ Ιμπν Όμαρ, την ευλογία του Αλλάχ να έχει, αφηγήθηκε επίσης ότι ο Προφήτης, την ειρήνη και την ευλογία του Αλλάχ να έχει, είπε, «ο πιστός πάντα έχει ηπιότητα στη θρησκεία, εκτός αν σκοτώνει οποιονδήποτε άνθρωπο που ο Αλλάχ απαγορεύει να χυθεί το αίμα του», (αλ-Μπουχάρι).

Ο Ιμπν Όμαρ, την ευλογία του Αλλάχ να έχει, αφηγήθηκε ότι, «από τις μεγαλύτερες υποθέσεις που δεν έχουν καμία λύση για όποιον τα πράττει, είναι

να σκοτώνει έναν άνθρωπο χωρίς να υπάρχει λόγος που να δικαιολογεί αυτό».

Το Ισλάμ απαγορεύει να τρομοκρατούνται οι άνθρωποι που ζουν σε ασφάλεια, απαγορεύει επίσης οποιαδήποτε πράξη που μπορεί να διαταράξει την ασφάλεια κανενός, σαν να συμαδεύει κάποιος κάποιον με τον όπλο του. Ο Άμπου Χουράϊρα, την ευλογία του Αλλάχ να έχει, αφηγήθηκε ότι ο Απεσταλμένος του Αλλάχ είπε, «όποιος συμαδεύει τον αδελφό του με μέταλλο, τον καταρούνται οι άγγελοι μέχρι να σταματήσει, ακόμα και αν αυτόν που συμαδεύει είναι πραγματικός του αδελφός και έχουν τους ίδιους γονείς».

Η ισλαμική *σαρί'α* έχει ξεπεράσει όλους τους πολιτικούς νόμους διότι το Ισλάμ υπερασπίζεται τα οικονομικά, ηθικά και κοινωνικά τους δικαιώματα, επίσης προστατεύει τις περιουσίες τους, τις ψυχές και την τιμή τους, και δεν τους αναγκάζει να αλλαξοπιστήσουν.

Το Ιερό Κοράνι επίσης καλεί για καλύτερη συνεργασία με τους αλλόθρησκους και να δείχνουν οι μουσουλμάνοι πάντα την καλή συμπεριφορά με τους άλλους να να τους αντιμετωπίζουν με

δικαιοσύνη. Λέει ο Αλλάχ στο Ισρό Κορ'νι, «ο Αλλάχ δεν σας απαγορεύει να πράττετε το καλό και να είστε δίκαιοι με εκείνους που δεν σας πολεμούν για την θρησκευτική σας πίστη ούτε σας εκδιώχνουν από τα σπίτια σας. Ο Αλλάχ αγαπάει πάντα τους δίκαιους», (αλ-Μουμτάχανα, ʌ).

Ο Προφήτης επίσης απειλεί με την φωτιά της κόλασης όποιον σκοτώνει κανέναν αλλόθρησκο άδικα, λέγοντας, «όποιος σκοτώνει κανέναν που έχουμε μαζί του συμφωνία, δεν πρόκειται ούτε να μυρίζει την ευωδιά του παραδείσου, παρά το γεγονός ότι η ευωδιά της βρίσκεται σε απόσταση που χρειάζεται να περπατήσει κανείς σαράντα χρόνια», (αλ-Μπουχάρι).

Η *σαρί'α* απαγορεύει κάθε είδος εξτρεμισμού στη θρησκεία και προειδοποιεί τους μουσουλμάνους από αυτό διότι ο οδηγεί στον ιδεολογικό και θρησκευτικό εξτρεμισμό.

Η λανθασμένη κατανόηση της θρησκείας μπορεί να οδηγήσει τον άνθρωπο στην προσπάθεια να επιβάλει με βία αυτό που ο ίδιος πιστεύει, όπως παρατηρούμε και στους καιρούς μας. Ο Αλλάχ όμως χάρισε σ' αυτή την *σύμμα* την ηπιότητα, λέει ο Αλλάχ, «και έτσι σας κάναμε μια σύμμα που έχει

επιείκεια για να είστε μάρτυρες όλων των ανθρώπων και να είναι ο Απεσταλμένος δικός σας προστάτης», (Η Αγελάδα «αλ-Μπάκαρα», 13).

Ο εξτρεμισμός έρχεται σε αντίθεση με την ηπιότητα, διότι η δεύτερη σημαίνει να έχει κανείς επιείκεια σ' όλες τις υποθέσεις, ενώ η πρώτη έχει την έννοια της σκληρότητας και το βάσανο της ψυχής. Η ηπιότητα του Ισλάμ σημαίνει ότι επλέγει πάντα μια ήπια στάση, μακριά από τις υπερβολές και την αμέλεια.

Η ηπιότητα που υιοθετεί το Ισλάμ διαφυλάσσει την κοινωνία από τα παράξενα φαινόμενα που εμφανίζονται λόγω του στενού σκεπτικού ορίζοντα των εξτρεμιστών για τη ζωή και τον πλανήτη. Αυτοί οι άνθρωποι εκτροχιάζονται από τον ορθό δρόμο του Ισλάμ διότι κατηγορούν όλες τις διαφορετικές απόψεις και τους επιστήμονες. Προσπαθούν επίσης να επιβάλουν τις απόψεις τους με βία.

Άξιον αναφοράς είναι το γεγονός ότι η ισλαμική νομοθεσία προσδιόρισε ποινικές τιμωρίες γ' οποιοδήποτε επιστήμονα εκφράζει διαφορετική άποψη. Το Ισλάμ έχει επιβάλει έναν ποινικό κανόνα για όποιος εκτροχιάζεται από τον σωστό δρόμο του Ισλάμ και να ασκεί τρομοκρατία και να

διασκορπίζει την καταστροφή στη γη. Λέει ο Αλλάχ, «η ανταμοιβή εκείνων που πολεμούν εναντίον του Αλλάχ και των αγγέλων Του και αγωνίζονται για να διαδίσουν την καταστροφή στη γη, είναι να σκοτωθούν ή να σταυρωθούν ή να αφαιρεθού το χέρι και το πόδι του από αντίθετες πλευρές του σώματός τους ή να εξοριστούν από την πατρίδα τους. Αυτό θα συντελέσει στην ατίμωσή τους σ' αυτόν τον κόσμο, και στον επόμενο η τιμωρία τους θα είναι μεγάλη», (Το Τραπέζι «αλ-Μαέντα», 33).

Η Χεράμπα έχει δυο χαρακτηριστικά, το πρώτο είναι η καταπολέμηση του Αλλάχ και του Απεσταλμένου του, το δεύτερον, είναι η διάδοση της καταστροφή και της διαφθοράς στη γη. Αυτές οι δυο έννοιες χαρακτηρίζουν την σύγκρουση με την σαρί'α, διότι η καταπολέμηση του Αλλάχ και του Απεσταλμένου του που αναφέρεται στο παραπάνω στάδιο υπογραμμίζουν τις κακές εκείνες πράξεις που συγκρούονται με τον νόμο του Αλλάχ και τον δρόμο που χάραξε ο Προφήτης, την ειρήνη και την ευλογία του Αλλάχ να έχει, επιτιθέμενος κανείς στους ανθρώπους καταστρέφοντας τις περιουσίες τους και απειλώντας τη σωματική τους ακεραιότητα.

Η χεράμπα ως όρος έχει την έννοια της σύγχρονης τρομοκρατίας, διότι οι τρομοκράτες σηκώνουν τα όπλα τους και τρομάζουν τους ανθρώπους, παραβιάζοντας με τον τρόπο αυτό τον νόμο της χώρας. Αυτή η ομοιότητα ανάμεσα στις δυο έννοιες απαιτεί να έχουν και την ίδια ποινή, εφ' όσον υπάρχουν τα απαραίτητα επιχειρήματα. Η εφαρμογή της ποινής αυτής θα είναι το κατάλληλο εργαλείο που θα βάλει οριστικό τέλος για το φαινόμενο αυτό, όμως αυτό πρέπει να γίνει με βάση της δικαιοσύνης και η εφαρμογή πρέπει να γίνει από τις αρχές που έχουν την εξουσία, και όχι από απλούς πολίτες.

Έκτον: Το Χαράτσι (αλ-Τζέζια)

Είναι ένας ορισμός που δείχνει το χρηματικό ποσό που επιβαλλόταν παλαιά στους αλλόθρησκους που ζούσαν στην ισλαμική επικράτεια. Όμως δεν ισχύει πλέον στην εποχή μας, διότι όλοι οι πολίτες είναι ίσοι απέναντι στον νόμο και έχουν ίσα δικαιώματα. Το τζέζια έχει αντικατασταθεί με ένα άλλο σύστημα.

Αυτό που αναφέρει το Ιερό Κοράνι περί αυτού του θέματος εννοεί στην ουσία τους εχθρούς πολεμιστές που αρνούνται την συμβίωση και την ιθαγένεια, και όχι τους πολίτες που συμβάλλουν στην ανοικοδόμηση της πατρίδας και στην υπεράσπισή της.

Το χαράτσι που έχει επιβάλει το ισλαμικό κράτος στους αλλόθρησκους που ζούσαν μέσα του και δεν ασπίαστηκαν το Ισλάμ, δεν ήταν σε καμία περίπτωση μια ισλαμική το θέμα αυτό δεν αποτελούσε κάτι καινούριο που το εφηύραν οι μουσουλμάνοι. Διότι ήταν φόρος που ισχύε πριν το Ισλάμ που πληρωνόταν για να μην συστρατευθεί ένας άνθρωπος επίσης για την υπεράσπιση μια χώρας και τους κάτοικους της. Η τζέζιαδεν ήταν επειδή δεν ήθελε ένας άνθρωπος να πιστέψει στο Ισλάμ. Σημειωτέον είναι ότι η τζέζια επιβαλλόταν

μόνο σ' αυτούς που είχαν την δύναμη και που ήταν σε καλή οικονομική κατάσταση και μπορούσαν να πληρώσουν την τζέζια για να απαλλαγούν από την συστράτευση. Αν η τζέζια ήταν για την θρησκεία μόνο, τότε θα αναγκάζονταν όλοι να την πληρώσουν ανεξαιρέτως, όμως δεν ήταν έτσι, δηλαδή δεν επιβαλλόταν στους γέρους ανθρώπους ούτε στους ανήλικους ούτε στις γυναίκες ούτε στους ανήμπορους και τους ασθενείς, επίσης δεν επιβαλλόταν στους ιερείς. Όλοι οι νομοθέτες την θεωρούν ως αντικατάσταση της νίκης και του τζεχάντ, εκτός από τους Μαλεκίγια.

Έχει επιβληθεί σ' εκείνους που είχαν τη δυνατότητα από τους χριστιανούς του Νατζράν ως ανταμοιβή της απαλλαγής τους από τη συστράτευση. Ο Προφήτης, την ειρήνη και την ευλογία του Αλλάχ να έχει, «δεν υποχρεώνεται κανένας τους άχλ αλ-Δέμμα να συστρατευθούν με τους μουσουλμάνους και να αναλάβουν οι τελευταίοι την υπεράσπιή τους».

Στις χώρες όμως που προτιμούν οι αλλόθρησκοι να κάνουν την στρατιωτική θητεία μαζί με τους μουσουλμάνους δεν υποχρεώνονται να πληρώνουν τζέζια, διότι είναι ίσοι με τους μουσουλμάνους στον πόλεμο και κατά του μοιράσματος της

λάφυρας του πολέμου, όπως έγινε στο Τζερετζάν, όπου η διαθήκη του Σουάιντ Ιμπν Μάκραν μετους κατοίκους που ανέφερε, «και όποιον χρησιμοποιήσουμε από σας για να μας βοηθήσει, θα ανταμειφθεί για αυτό».

Έγινε επίσης το ίδιο με τους χριστιανούς του Χούμς λοταν πολέμησε στον στρατό του Άμπι Ουπάϊντα Ιμπν αλ-Τζαρράχ, στην μάχη του αλ-Γιαρμούκ ενάντια στους Βυζαντινούς.

Ο Όμαρ Ιμπν αλ-Χαττάμπι διέγραψε την τζέζια από τους χριστιανούς των Τάγλαμπι όταν είδε ότι δεν την δέχονται. Φοβήθηκε να μην συστρατευθούν με τους Βυζαντινούς εναντίον του και του Ισλάμ, αφού ήταν βέβαιος ότι δεν θα βλάψει τους μουσουλμάνους να την διαγράψουν, διπλασιάζοντας την ελεημοσύνη που έπαιρνε από αυτούς, (Ιμπν Σαλάμ, αλ-Αμούάλ και Άμπου Ιωσήφ αλ-Χαράτζ».

Η ταπείνωση όμως που αναφέρει του Κοράνι, εννοεί τους επιθετικούς που πολεμούν τους μουσουλμάνους και όχι για την απιστία του, αν όμως δεν επιτίθονται στους μουσουλμάνους τότε δεν ισχύει η ταπείνωση.

Οι μουσουλμάνοι νομοθέτες κατηγορούν και καταδικάζουν απερίφραστα οποιαδήποτε επίθεση κατά των άγλ αλ-κιταάμπ, και απαιτούν να αντιμετωπίζονται με ήπιον τρόπο και καλή συμπεριφορά.

Έβδομον:Νταάρ αλ-Χάρμπ (Η εχθρική επικράτεια).

Είναι ένας ορισμός που εξελίσσεται και δεν υφίσταται για την εποχή μας σύμφωνα με την παλαιά του έννοια λόγω των διεθνών συνθηκών. Όμως τροποποίηση που δέχτηκε αυτός ο ορισμός δεν εμποδίζει το δικαίωμα των κρατών να υπερασπίζονται τα πατρικά τους εδάφη και να τα απελευθερώσουν, όμως το δικαίωμα του παλαιστινιακού λαού. Η σαρί'α απαιτεί να τηρεί κανείς τη συμφωνία του, γι' αυτό δεν επιτρέπεται να μεταναστεύσει κανείς με σκοπό να μεταφερθεί στο νταάρ αλ-Ισλάμ (ισλαμική επικράτεια).

Νταάρ αλ-Χάρμπ είναι η επικράτεια που επιτίθεται σε κάποιο ισλαμικό κράτος, και ανακηρύσσει ο αρχηγός του κράτους ότι πρέπει να υπερασπιστεί η χώρα κατά αυτής της επίθεσης, τότε η επιτιθείσα χώρα γίνεται νταάρ χάρμπ. Σε περίπτωση που δεν υπάρχει πόλεμος μεταξύ τους, τότε είναι νταάρ Αμαάν (ειρηνευτική επικράτεια). Σημειώτεον είναι το γεγονός ότι όλα τα κράτη που έχουν διπλωματικές σχέσεις με τους μουσουλμάνους εντάσσονται στο νταάρ Αμαάν). Επίσης οι πρεσβευτές, οι τουρίστες και οι έμποροι που εισέρχονται στις μουσουλμανικές χώρες, μπαίνουν

με διαθήκη και δεν επιτρέπεται να τους αγγίξει κανείς. Αντιθέτως πρέπει να περιποιούνται εφ' όσον τηρούν τους νόμους της χώρας, και σε περίπτωση που παραβιάζουν τους κανόνες της χώρας τότε οι νομικές αρχές αναλαμβάνουν την κρίση τους και όχι οι απλοί άνθρωποι και αυτό γίνεται στο πλαίσιο του διεθνούς δικαίου και των διπλωματικών σχέσεων.

Οι εξτρεμιστές όμως επιμένουν στο να χαρακτηρίσουν το νταάρ αλ-κούφρ ως νταάρ αλ-χάρμπ, και θεωρούν ότι οι μουσουλμάνοι δεν υποχρεώνονται να τηρούν καμία διαθήκη, αφού οι κάτοικοι του κράτους αυτού είναι άπιστοι. Επίσης κρίνουν ότι αν μπορεί ο μουσουλμάνος να καταλάβει τις περιουσίες τους να το κάνει, διότι κατά την άποψή τους, όλος ο μη ισλαμικός κόσμος είναι νταάρ χάρμπ. Οι αλλόθρησκοι είναι εχθροί και πρέπει να πολεμούνται, κατά την άποψή τους, αυτό όμως θα οδηγήσει τον κόσμο σε σύγκρουση και θα εξαφανιστεί η έννοια του διαλόγου και δεν θα ισχύσει η ειρηνευτική συμβίωση που απαιτεί η θρησκεία μας. Η διαθήκη της Μαντίνα θεωρείται ως η καλύτερη ανθρώπινη διαθήκη στην νομοθεσία που απαιτούσε την ειρηνευτική συμβίωση μεταξύ

των ανθρώπων ανεξαιρέτως χρώματος, φυλετικής
καταγωγής και θρησκευτικής πίστης.

Contents

Πρόλογος	ο
Εισαγωγή.....	19
Πρώτον: Να τίθεται κανείς εκτός θρησκείας <i>αλ-τακφεέρ</i> , ..	20
Δεύτερον: (αλ-Χακιμίγια) Το κυβερνητικό σύστημα.....	38
Τρίτον: το Τζιχάντ.....	43
Τέταρτον: Η Ιθαγένεια	51
Πέμπτον: Η Τρομοκρατία.....	55
Έκτον: Το Χαράτσι (αλ-Τζέζια)	64
Έβδομον:Νταάρ αλ-Χάρμπ (Η εχθρική επικράτεια).	78